

SRI VASUDEVA

Divinitatea lăuntrică

Ediție revizuită

Traducere din limba engleză de
MONICA VIȘAN

Editura For You
București

Le dedic această carte tuturor celor care se
află în căutarea adevărului.

Fie ca aceste texte să te conducă spre spațiul
tău lăuntric, ca să trăiești experiența conștiinței
Divine – propriul tău Sine!



Căutarea lui Dumnezeu

„Viața este o permanentă căutare a Adevărului.“

Rig Veda 10, 8, 18

În căutarea lui Dumnezeu, adesea ne orientăm mintea și simțurile spre lumea exterioară, fără să ne gândim o clipă că, îndreptându-ne spre interior, vom găsi răspunsuri la toate întrebările.

Dumnezeu este o experiență transcendențială, dincolo de trup, minte și simțuri.

În liniștea minții, vom trăi unitatea cu El și conectarea noastră divină cu întregul univers.

Căutarea în interior

San Fernando, 22 august 1995

În căutarea lui Dumnezeu, este foarte important să înțelegem unde și cum să-L aflăm. În viața de fiecare zi, ne rugăm Lui și săvârșim ritualuri în încercarea de a ajunge la El. Mergem la biserică sau la templu cu gândul că El este acolo. Îi vorbim și ne imaginăm că El ne ascultă.

Dar este oare El acolo cu adevărat? Uneori, petrecem ore în șir citind cărți sfinte, memorând fiecare verset, cu speranța că, în acest fel, vom ajunge la „inima“ lui Dumnezeu și-L vom percepe. Dar viața ne rămâne tot goală și lipsită de bucurie. Citim și filosofăm, dar vieții noastre îi lipsesc pacea și iubirea. Încă nu suntem conștienți de El. Și, atunci, unde este El? În ritualuri sau în rugăciune? În biserică sau în templu? În filosofie ori în cărțile sfinte pe care le memorăm? Unde se află Dumnezeu? Unde este acest Dumnezeu căruia ne rugăm în fiecare zi?

Transcenderea simbolului

Mai întâi, vreau să-ți spun aici că orice idee vei fi având despre Dumnezeu, aceasta nu este Dumnezeu, ci o idee! N-am dreptate? Dacă ți-L imaginezi pe Dumnezeu și încerci să-ți crezi în minte o imagine despre El, ce faci în fond? Crezi un concept despre El. Când modelezi o „imagine“ a lui Dumnezeu din lut sau marmură, vei spune că rezultatul este chiar El sau că este un simbol al Său? Când citești o carte despre Dumnezeu, ce anume face ca acea carte să fie sfântă? Îl poți găsi în carte? Poți lua o lupă prin care să privești tiparul și să-L găsești pe El? Cartea vorbește despre El, dar El nu se află în carte. Acesta este un aspect foarte important.

O etichetă nu este obiectul, tot așa cum o hartă nu este teritoriul pe care-l reprezintă. Când Îl căutăm pe Dumnezeu, trebuie să înțelegem că ideile pe care le avem despre El nu sunt El. La fel, nici etichetele și simbolurile prin care ni-L reprezentăm nu sunt El. De aceea, putem să ne tot rugăm și să tot citim și, totuși, să nu-L simțim. Trebuie să învățăm cum să-L găsim dincolo de ritual, dincolo de memorarea unei cărți și dincolo de imaginile pe care le purtăm în minte. Aceste simboluri sunt doar modalități pe care ni le-am creat pentru a înlesni comunicarea cu El. Ele doar activează mintea. Dumnezeu se află dincolo de minte.

În *Upanișade* se spune că Dumnezeu nu poate fi cunoscut cu mintea. El este Acela care creează mintea, care este finită în comparație cu El. Deci cum ar putea

mintea să-L cunoască în totalitate? De aceea, în căutarea lui Dumnezeu trebuie să trecem dincolo de minte. Trebuie să ne purtăm mintea într-o călătorie interioară către însăși sursa din care izvorăște. Când mintea va deveni complet liniștită, în nemișcare, vom percepe prezența lui Dumnezeu în noi și ne vom da seama de propria divinitate.

A-L cunoaște pe Dumnezeu înseamnă a-L trăi

Poți spune că Îl cunoști cu adevărat pe Dumnezeu numai atunci când Îl trăiești, și nu invers. A-L cunoaște pe Dumnezeu înseamnă a-L trăi, și nu doar a avea idei sau imagini în minte. Dumnezeu nu este o idee. Dumnezeu nu este o imagine, un ritual sau o carte. Mulți învață doar etichetele, numele, descrierile și apoi spun peste tot că-L cunosc pe Dumnezeu. Și totuși, în viața lor nu transpune conștiința spirituală. Așadar, Dumnezeu nu este o etichetă. Dumnezeu este o trăire dincolo de simțuri, minte și trup. Atunci când ajungi la El, treci printr-o transformare a conștiinței.

În vremurile de demult, regii din India le purtau mare respect celor învățați. Odată, un om foarte învățat sosi la Curte și ceru să-l vadă pe rege.

— Îngăduie-mi să te învăț secretul din *Bhagavad Gita*. Acesta te va ajuta să devii un conducător mare și puternic.

Înțeleptul rege îl privi și spuse:

— Nu cunoști cu adevărat Gita. Mergi și studiaz-o temeinic. Când o vei stăpâni, revino și învață-mă.

Omul s-a simțit dezorientat, pentru că se considera un cunoscător al textelor sacre. S-a întors acasă cu gândul la ceea ce-i spusese regele și a încercat să studieze mai profund. Apoi s-a întors la rege, care l-a privit și i-a spus:

— Tot n-ai învățat bine Gita. Du-te înapoi.

Și s-a dus înapoi și a discutat problema cu soția sa, care l-a sfătuit să memoreze fiecare verset.

Plin de încredere, a revenit la rege și i-a spus că acum cunoștea toată Gita pe de rost. Chiar și soția a depus mărturie în această privință. Dar regele a insistat:

— Tot nu știi textele sacre.

Omul nostru era complet demoralizat. S-a dus acasă, a încuiat ușa și nu a mai acceptat s-o vadă nici măcar pe soția sa. În fine, după luni de zile, regele se mira că învățatul nu mai revine. A trimis, din curiozitate, niște oameni să-l caute.

În cele din urmă, omul nostru a fost găsit într-o colibă pe malul unui râu. Regele s-a dus să-l întâlnească și, spre uimirea sa, l-a găsit cufundat în meditație profundă.

Mai târziu, învățatul a recunoscut în fața regelui că, deși memorase textele sfinte, nu le înțelese cu adevărat. De aceea a hotărât să mediteze asupra lor, până când își va da seama de adevărul pe care îl conțin. Acum, simțea prezența lui Dumnezeu în inimă. Înțelegea sensul fiecărui cuvânt și, în plus, nu mai ținea să învețe pe nimeni. Inima îi era atât de plină! Regele recunoscuse acum

starea de iluminare a învățatului și îl rugă, plin de umilință, să-i fie învățător.

Poți vedea din această istorioară cum, chiar dacă înveți pe de rost textele sfinte, tot nu ai experiența directă a lui Dumnezeu. Nu te mulțumi doar cu înțelegerea intelectuală a lui Dumnezeu, ci străduiește-te să-L pătrunzi conștientizându-L și să-L simți în chiar inima ta. Cu referire la aceasta, *Kena Upanișad* spune: „Ignoranții cred că Dumnezeu este cunoaștere, dar înțelepții știu că El este dincolo de cunoaștere.“ Dumnezeu trebuie să fie trăire – și numai când va apărea o asemenea trăire se va produce și transformarea.

Există mulți oameni cunoscători și învățați a căror viață personală lasă mult de dorit. Încă purtați de simțuri, nu s-au schimbat foarte mult. Dar când Îl vei trăi pe Dumnezeu, nu vei mai fi niciodată același. Vei începe să simți compasiune, iubire și pace. Așadar, nu te mulțumi niciodată doar cu cunoașterea intelectuală. Închină-te și roagă-te până ce Îl vei simți în tine – aceasta este „uniunea cu Dumnezeu“.

În Yoga Cunoașterii există trei stadii ce trebuie înțelese. Acestea sunt: ascultă adevărul, contemplă-l și, în final, conștientizează-l, trăiește-l. Învățatul din poveste a parcurs toate cele trei stadii. Se poate să te oprești după primele două și să îți se pară că ai realizat totul, dar, de fapt, trebuie să perseverezi pentru parcurgerea celui de-al treilea stadiu: meditează până când ajungi să-L trăiești pe Dumnezeu.

În disciplina și devoțiunea ta, nu te opri până ce nu
Îl simți pe Dumnezeu înăuntrul tău.

Dumnezeu este esența subtilă a tot ce există

Există în *Upanișade* o istorioară populară ce arată cât este de important să înțelegi prezența lui Dumnezeu înăuntrul tău.

Conform tradiției acelor vremuri, un tată și-a trimis feciorul de 12 ani să studieze scrierile sfinte. Când s-a întors, fiul s-a arătat foarte mândru de cele învățate. Tatăl l-a întrebat:

— Fiule, ai învățat ceea ce, odată aflat, te face să știi tot ce se poate cunoaște?

Fiul a rămas perplex și dezorientat. Nu auzise de o asemenea cunoaștere.

— Tată, ce fel de învățătură este aceasta? Eu n-am știință de așa ceva.

Tatăl a replicat:

— Fiul meu, dacă știi ce este lutul, vei ști toate cele făcute din lut, nu-i așa? Dacă știi ce este aurul, vei cunoaște natura tuturor podoabelor făcute din aur. Toate vor fi din aur. Tot așa, dacă Îl vei cunoaște pe Dumnezeu, vei cunoaște natura tuturor lucrurilor, pentru că El este Esența Subtilă a toate câte există.

Și iată cum a hotărât tatăl că trebuie să-l învețe pe băiat despre acest Adevăr.

— Adu-mi o păstaie de *banyan*!

— Poftim, tată.

— Deschide-o și spune-mi ce vezi înăuntru.

— Văd semincioare mărunte, tată.

— Sparge una și spune-mi ce vezi în interior.

— Nu văd nimic, tată.

— Și totuși, acolo se află esența subtilă a întregului copac. Tot așa, și în tine se află o Esență Subtilă, pe care ochii tăi n-o pot vedea. În Aceasta își au existența toate cele. Aceasta este Adevărul și Aceasta este Sinele. Să știi că Aceasta ești tu!

Când căutăm adevărul, avem tendința să cercetăm în afara noastră, fără să ne gândim vreodată că, mergând spre interior, îl vom găsi. Iată o istorioară amuzantă ce ilustrează acest lucru.

Dumnezeu și Îngerii Săi discutau, odată, despre cel mai potrivit loc în care să ascundă esența divină a omului. Un înger a spus:

— Du-o pe cel mai înalt munte. Acolo n-o va găsi omul nicicând.

Un altul a sugerat:

— Pune-o pe fundul oceanului. Niciunui om nu i-ar trece prin minte s-o caute acolo.

Al treilea a zis:

— Ascunde-o în măruntaiele Pământului.

Dar al patrulea înger, care era înțelept, a grăit astfel:

— De-ați pune-o în oricare dintre locurile acestea, omul o va găsi. Căci este suficient de deștept. Dar vă voi spune un loc în care omul nu va căuta niciodată: în

el însuși. Puneți-o acolo, pentru că acolo nu-i va trece prin cap să se uite.

Așadar, Îl căutăm pretutindeni pe Dumnezeu, iar El se află chiar în noi. Biblia spune: „Fii liniștit și cunoaște că Eu sunt Dumnezeu.”¹ Dacă vom putea liniști mintea, vom simți în interior prezența lui Dumnezeu. Marele maestru yogin Patanjali spunea că vei trăi experiența Sinelui Divin atunci când vor înceta fluctuațiile minții. Așadar, pentru a merge în interior, e neapărat necesară liniștirea minții.

La început de viață spirituală, ne înălțăm uneori ruga către un Dumnezeu exterior: „Doamne, ajută-mă. Te rog, călăuzește-mă!” Pe măsură ce se desfășoară rugăciunea, la un anumit moment mintea începe să se liniștească. Începi să simți cum spiritul iubirii divine se revarsă din spre interior și cum te înconjoară o prezență plină de bucurie. Aceasta este trăirea lui Dumnezeu.

Când Dumnezeu îți umple ființa, cuvintele sunt neîndestulătoare pentru a descrie această trăire. Te simți atât de fericit, atât de mângâiat și de puternic, încât ți-e de ajuns să trăiești în această minunată stare de conștiințizare a Divinului. Când rugăciunea este dusă până la punctul suprem, acolo transcenzi ideea. Atunci devii

¹ *Psalmul 45*, 10 (în edițiile neortodoxe: 46, 10). Versiunea românească a acestui citat – ca și a celor care vor urma – este cea din Biblia tipărită sub îndrumarea Prea Fericitului Teoctist, Societatea Biblică Interconfesională din România, 1988. (n.tr.)

conștient de Dumnezeu în interiorul tău. Acolo ar trebui să te conducă ritualul.

Scopul ritualului

Ritualurile au menirea să ne poarte dincolo de minte. În împlinirea unui ritual, mintea începe să fie controlată și, în cele din urmă, când realizăm însăși intenția ritualului, mintea se liniștește complet, iar noi începem să simțim prezența lui Dumnezeu în interior.

Dacă te rogi, iar trupul se agită, încă te afli în conștiința trupului. Ești la început. Dacă te rogi, iar mintea se agită, te afli în conștiința minții. Trebuie să continui. Dar atunci când te rogi și transcenzi și trupul, și mintea, întreaga ființă este invadată de o senzație de ușurință, bucurie și grație. Mintea se liniștește, iar tu simți o pace imensă.

Acum te afli în conștiința sufletului. Te afli în punctul în care Dumnezeu este în tine. Simți iubire, pace și o puternică prezență în interior, care te susține. Te afli în contact cu Creatorul tău. Ești în contact cu Dumnezeu.

Acesta este scopul rugăciunii și aceasta înseamnă trăirea lui Dumnezeu. Rugăciunea și venerarea trebuie să transeandă trupul și mintea. Numai atunci vei trăi experiența Sinelui tău adevărat, a divinității tale. Dumnezeu este în tine.

De ce Îl cauți în exterior? Rugăciunea, ritualul, adorarea, venerarea și filosofia sunt ca niște hărți care te conduc spre interior.

Călătorește dincolo de trup și dincolo de minte și, dacă vei putea ajunge în zona unde se află El, niciodată nu vei mai avea nevoie de hartă.

Bucuria de a-L găsi pe Dumnezeu

Nu-ți duce viața într-atât de prins în mrejele lumii încât să uiți de Sinele tău adevărat și să uiți de Dumnezeu. Când pierzi legătura cu Dumnezeu, te separi de El – și aici e problema. Când refaci contactul cu El, întreaga viață îți devine fericită și plină de bucurie. Fără Dumnezeu, viața este doar nefericire. Cu El, viața e bucurie desăvârșită. Nu te gândeai că ar trebui să lași lumea pentru a-L găsi. De ce să lași lumea de vreme ce El se află chiar în tine?

Unii pleacă departe, în Himalaia, la locurile sfinte, ori la temple în căutarea lui Dumnezeu. Dar nu acolo trebuie să-L cauți. Îndreaptă-te către interior. Indiferent unde te afli – în centrul orașului ori în mijlocul unei uzine în plină activitate –, dacă știi cum să mergi spre interior, Îl vei simți pe Dumnezeu acolo.

Nu trebuie să alergi niciunde și nici nu trebuie să renunți la nimic. Nu trebuie să-ți abandonezi averea sau familia. Crezi că, abandonându-ți bogățiile, Îl vei găsi pe Dumnezeu? Nu! Îl vei găsi numai atunci când vei renunța la mânie, invidie, mândrie și ego. Și doar când Îl vei găsi îți vei folosi cu înțelepciune averea și toate cele pe care le ai.

Vezi, prin urmare, că e important să mergi înăuntrul tău. Detașează-te de cele ale lumii – pentru a-L găsi pe Dumnezeu în interior. Viața ta va deveni o bucurie absolută. Acum crezi că, prin micile tale plăceri, tu te bucuri de lume, dar ascultă ce-ți spun: când Îl vei trăi pe Dumnezeu, te vei bucura cu mult mai mult de toate acestea.

Adu-L pe Dumnezeu în viața ta; numai atunci vei fi cu adevărat fericit. Cu Dumnezeu, toate sunt posibile. Fără El, trăim în nefericire și durere. Mesajul este: îndreaptă-te spre interior, trăiește prezența Lui și abia apoi viața îți va fi împlinită. Caută-L cu sârguință. Nu aștepta până ce trupul îmbătrânește. Nu aștepta până ce bolile îți năpădesc trupul și suferința devine atât de mare încât nu ți-L mai poți aminti pe Dumnezeu. Fă-ți timp să-ți amintești de El cât ești încă în putere.

Călătoria vieții e una către Dumnezeu – către adevăratul tău Sine. Aceasta e menirea trupului, nu alta. Cele lumești sunt pentru confortul nostru, pentru supraviețuire, dar principalul scop al vieții este găsirea lui Dumnezeu.

Găsește-ți timp pentru El.

Cunoaște-L.

De aceea te-ai născut și de aceea ești.

Viziunea cosmică

Chaguanas, 10 august 1995

Căutarea lui Dumnezeu trebuie să fie îndreptată spre interior. Când devii conștient de prezența Sa în tine, se petrece ceva deosebit de frumos: ți se transformă viziunea. Începi să-ți dai seama, acum, că Dumnezeu pe care-L venerezi nu se află doar în tine, ci există peste tot.

Uneori, Îl vedem pe Dumnezeu numai în obiectele la care ne închinăm. Ne uităm la icoane, imagini și cărți sfinte și ne închipuim că Dumnezeu se află acolo. Oare nu ne scapă ceva? Unde e Dumnezeu „cel viu“? Dacă te gândești mai atent, îți dai seama că Dumnezeu „cel viu“ trebuie să se afle pretutindeni. El se află în toată creația și totul există în El. Biblia spune că „în El trăim și ființăm și suntem“ (*Faptele Sfinților Apostoli* 17, 28). El nu se află în obiectele de închinăciune mai mult decât oriunde altundeva.

Dar obiectele au rostul lor. Ne ajută să ne concentrăm atenția. Minții îi este foarte greu să conceapă un Dumnezeu fără formă. De aceea ni se dă câte un obiect din partea celor înțelepți. Dacă ne concentrăm pe obiectul adorării, atunci Dumnezeu poate să comunice cu noi prin acesta. Când devoțiunea noastră atinge perfecțiunea, Dumnezeu Își va manifesta prezența în obiectul devoțiunii noastre. Acesta este secretul venerării prin intermediul formei.

Însă, desigur, Dumnezeu nu ține în mod deosebit nici de o formă anume și nici de o religie anume – nu ține de una mai mult decât de alta. Dumnezeu este pretutindeni. Să nu ne lăsăm niciodată derutați de credința că Dumnezeu se manifestă doar printr-o anumită formă.

Extinde-ți viziunea

Trebuie să ne extindem viziunea îngustă, pentru a vedea imaginea de ansamblu. Dumnezeu este în întregul Univers. Nu există vreun loc în care El să nu fie. Vreau să-ți împărtășesc un verset semnificativ din *Bhagavad Gita*. Dacă vei medita asupra acestuia, vei înțelege omniprezența lui Dumnezeu. Iată-l: „Nu există nimic altceva în afară de Mine, o, Arjuna. Precum boabelor de mătăniei înșiruite asemenea nodurilor pe un fir, toată creația se înșiră pe Mine.”¹ Înseamnă că tot ce există în

¹ *Bhagavad Gita* 7, 7. A se compara cu „Dincolo de mine nu există altceva, o, Dhananjaya; în mine sunt înșălate toate, ca șirul

univers și vezi cu ochii fizici este ca un nod pe ață, iar firul Îl reprezintă pe Însuși Dumnezeu.

Dumnezeu este forma și substanța creației – iată o afirmație foarte profundă. Înseamnă că există o legătură între tine și mine. Suntem parte din „fir“. Uneori, noi considerăm drept familie numai legăturile de sânge, dar toți suntem înrudiți spiritual, pentru că între noi există legături spirituale. Suntem membrii familiei lui Dumnezeu. Suntem în El și una cu El. Este foarte important să înțelegem acest lucru. Când oamenii se îndrăgostesc, ei trăiesc o asemenea experiență a unității, iar cei doi devin unul. Dar această învățătură ne arată că avem aceeași relație cu toți, cu întreaga lume. Puterea ce se află în mine este aceeași putere care sălășluiește în tine. Suntem legați prin aceeași energie și uniți de ea.

Să nu rănești niciodată pe nimeni

Așadar, cine îi face rău altuia de fapt se rănește pe Sine, în altă formă. Când pornești pe calea spirituală, îți dai seama că, pe cât te apropii mai mult de Dumnezeu, pe atât mai greu îți este să-i faci rău cuiva. Când îi faci rău altuia, simți o durere în interior. Nu te simți niciodată în apele tale. Aceasta se întâmplă pentru că îi faci rău unei alte expresii a propriului tău Sine. Când,

în sfârșit, îți dai seama de acest lucru, niciodată nu vei mai dori să rănești pe cineva.

Când îi dăruim altcuiva, de fapt îi dăruim, cu adevărat, Sinelui nostru Superior. De aceea te simți atât de bine când dăruiești ceva. Simți o bucurie împlinitoare, pentru că îi dăruiești unei alte expresii a propriului tău Sine. Este foarte important să înțelegi că același Sine care se află în tine este Sinele care se află și în celălalt. Ar trebui, deci, ca fiecare să-L vadă pe Dumnezeu și în celălalt.

Când spunem *Namaste*, înțelegem prin aceasta „Sinele meu Divin se închină în fața Sinelui Divin din tine“. Acum vezi de ce acesta este un salut foarte profund? E un mod de a recunoaște același fir divin care ne unește pe toți.

Întrupări vii ale lui Dumnezeu

Când ne aflăm în biserică sau în templu, ne prosternăm în fața „formelor“ divine, dar, cu toate acestea, ne blestemăm semenii, care sunt întrupările vii ale lui Dumnezeu. Nu-i așa că e trist? Fiecare entitate este o expresie a lui Dumnezeu, dar noi nu vedem acest lucru. Este foarte important să ne extindem mintea dinspre simbol spre capacitatea de a-L vedea pe Dumnezeu în întreaga creație. Întregul Univers este plin de Dumnezeu și, totuși, când mintea ne este limitată și confuză, ne pierdem în simbol, în idee și în formă și scăpăm din vedere adevărul. Pierdem înșăși viziunea lui Dumnezeu în lume.

Unii dintre noi au capacitatea de a vedea calități divine în alții și de a-L recunoaște în ei pe Dumnezeu. Dar când ești cu adevărat evoluat spiritual, vezi Divinul chiar și în cel mai mărunț dintre oameni. Uneori, la vederea cuiva comentăm: „Cum să existe Dumnezeu în el? E atât de rău și are o minte atât de diabolică!“ Dar aceasta înseamnă să vezi doar masca. Trebuie să vedem dincolo de ea. Când aurul este nelustruit, s-ar putea să nu-l recunoști, dar un miner bun nu va da greș. Este suficientă o mică strălucire ca să știe că e aur. Îl curăță și-l lustruiește – și abia apoi poți să-l vezi și tu. El are ochi învățați să vadă. Tot așa și tu, când vei avea ochi divini, vei putea recunoaște divinitatea chiar și în omul care, aparent, este cel mai rău dintre toți.

Uită-te la exemplele celebre ale lumii. Hristos a fost ținut cu cuie pe cruce chiar de aceia cărora le-a propovăduit iubirea. L-au crucificat, dar El nu i-a blestemat niciodată. A spus în schimb „Tată, iartă-le lor, că nu știu ce fac“ (*Luca*, 23, 34). El vedea Divinul din ei. Îi vedea ca pe niște copii inocenți. Nu i-a blestemat, ci a avut pentru ei doar compasiune.

Uită-te la Mahatma Gandhi. Când se ducea la rugăciune, s-a tras în el din apropiere, de mai multe ori, în zona pieptului. În loc să-și afurisească asasinul, a spus doar „*Ram! Ram!*“, pronunțând numele divin. Aceasta este adevărata măreție.

Astfel de ființe divine reușeau să-L vadă pe Dumnezeu în fiecare. Învață să-L vezi pe Dumnezeu în lume. Oricât de negative sunt lucrurile, fii încredințat

că Dumnezeu se află pretutindeni, chiar și în spatele creației Sale, și că El e Acela care o susține. Să ai compasiune pentru cei răi, căci ei se autodistrug. Nu îi urî. Ei au nevoie de ajutor. Roagă-te pentru ei. Și binecuvântează-i.

Ce rost au rugăciunile în biserică sau templu dacă nu-L putem vedea pe Dumnezeu în lume? Ne ducem acolo ca să ne rugăm regulat și, totuși, nu-L recunoaștem pe Dumnezeu în făptura omenească. Ce trist! E bună rugăciunea din biserică, dar aceasta ar trebui să ne dea puterea de a-L recunoaște pe Dumnezeu în lume.

Dumnezeu ne comunică prin intermediul lumii

Desigur că ar trebui să-L vedem pe Dumnezeu pretutindeni, în fiecare moment al existenței noastre în lume. Uneori ascultăm „vocea“ lui Dumnezeu venind de undeva din nori, dar Dumnezeu ne vorbește, de fapt, prin Creația Sa. Atunci când îți faci griji dintr-un motiv sau altul, iar cineva îți iese în cale și îți spune „Nu te îngrijora. Am o soluție la problema ta“, cine crezi că a rezolvat problema? Dumnezeu! Când există în tine negativitate și cineva vine și ți-o spulberă, cine crezi că face acest lucru pentru tine? E Domnul nostru, care încearcă să-ți spună „Nu te mai purta așa. Nu-i bine pentru tine“.

Dumnezeu ne pedepsește și ne răsplătește – și face acest lucru prin intermediul lumii.

Dumnezeu sălășluiește în inima fiecărei făpturi și trebuie să fim în stare să recunoaștem că El poate